Tekmeria

Vol 9 (2008)

γεγενῆσθαι. μνηύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκο-
λούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων
περικοπαί τινας πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ
οἴνου γεγενησθαι. οἱ δὲ τὸν Ἑρμῶν ἐπὶ τῇ πόλει ποιεῖται ἐν
οἰκίαις ἐφ' ὕβρει· ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπλητιώντο. καὶ
αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι
ἐμποδῶν ὅτι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προσεσθάναι,
καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγά-
λυνον καὶ ἐβόαον. Τεκμήρια ἐπὶ δήμῳ καταλύσει τά τε μυστικά καὶ
ἡ τῶν Ἑρμῶν ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. ὁ δ' ἐν τε
τῷ παρόντι κόσμῳ • CONTRIBUTIONS TO THE HISTORY OF THE GREEK
AND ROMAN WORLD • CONTRIBUTION À L'HISTOIRE DU
MONDE GREC ET ROMAIN • BEITRÄGE ZUR GESCHICHTE
DER GRIECHISCHEN UND RÖMISCHEN WELT
πρὶν ἐκπλεῖν ἡσυχάζοντες ἐπεμαρτύρητο, καὶ εἰ μὲν τούτων
τι εἴργαστο, δίκην δοῦναι, εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειν. καὶ
ἐπεμαρτύρητο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι,
ἀλλ' ἤδη ἀποκτείνειν, εἰ δ' αὖτις, καὶ ὅτι σωφρονέστερον εἴη
μὴ μετὰ τοιαύτης αἰτίας, πρὶν διαγνώσι, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ
τοσοῦτῳ στρατεύματι. οἱ δ' ἐχθροὶ δεδιότες τό τε στράτευμα
μὴ εὖνουν ἔχρη, ἣν ἤδη ἀγωνίζεται, ὅ τε δῆμος μὴ μαλα-
κίζεται θεραπεύων ὅτι δι' ἐκείνον οἱ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευον
καὶ τῶν Μαντινέων τινές, ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους
ρήτορας ἐνιέντες οἱ ἔλεον. ΑΘΗΝΑ 2008
DIFFUSION DE BOCCARD - 11, RUE DE MÉDICIS, 75006 PARIS
κατασχέειν τὴν ἀναγωγὴν, ἐλθόντα δὲ κρίνεσθαι ἐν ἡμέραις
ῥηταῖς, βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἣν ἐμελλον ῥῆον
αὐτοῦ ἀπόντος ποιεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγω-
νίσασθαι. καὶ ἔδοξε πλεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην.
Μετὰ δὲ ταῦτα θέρους μεσοῦντος ἤδη ἡ ἀναγωγὴ ἐγίγνετο

Παρατηρήσεις σὲ Ἀθηναϊκὰ ὀνόματα

Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

doi: [10.12681/tekmeria.213](https://doi.org/10.12681/tekmeria.213)

To cite this article:

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ Κ. (2008). Παρατηρήσεις σὲ Ἀθηναϊκὰ ὀνόματα. *Tekmeria*, 9, 17–24.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.213>

Παρατηρήσεις σὲ Ἀθηναϊκὰ ὀνόματα

Ἡ ἐτυμολογικὴ προέλευση τῶν περισσοτέρων ἐλληνικῶν ὀνομάτων εἶναι σαφής, ιδίως τῶν θεοφόρων. Σὲ κάποιες περιπτώσεις ἡ ἐρμηνεία εἶναι προβληματική. Τὸ παρὸν ἄρθρο ἐπιχειρεῖ νὰ ἐρμηνεύσει ὀρισμένα ὀνόματα γυναικῶν στὴ ρωμαιοκρατούμενη Ἀθήνα.¹

1. Γυναικεῖα θεοφόρα ὀνόματα προερχόμενα ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα:

Ποσιδέα, Ποσίδεον, Πόση, Πόσιλλα

Γυναικεῖα ὀνόματα προερχόμενα ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα εἶναι πολὺ σπάνια, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ἀνδρικά. Ὁ Ποσειδῶν² ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς σεβασμιότερους καὶ παλαιότερους θεοὺς τοῦ ἐλληνικοῦ Πανθέου. Σχετιζόμενος μὲ τὰ ἄλογα, τὰ ἀριστοκρατικὰ γένη, τοὺς σεισμοὺς καὶ τὸ θαλάσσιο στοιχεῖο, δὲν συνδεόταν μὲ γυναικεῖες ἀνάγκες, δραστηριότητες καὶ ἐπιδιώξεις, ὅπως γιὰ παράδειγμα ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ἀσκληπιὸς ἢ ἄλλοι θεοί.

Στὴν Ἀθήνα μόνον τέσσερα γυναικεῖα ὀνόματα σχετίζονται μὲ τὸν Ποσειδῶνα (Ποσιδέα, Ποσίδεον, Πόση, Πόσιλλα) καὶ τὸ καθένα τους μαρτυρεῖται ἀπὸ μιὰ μόνον φορά. Ἡ σχέση τῶν ὀνομάτων Ποσίδεον καὶ Ποσιδέα μὲ τὸν Ποσειδῶνα εἶναι ἀναμφισβήτητη. Τὰ Πόση καὶ Πόσιλλα χρειάζονται ὅμως κάποια συζήτηση.

1. Τὸ παρὸν ἄρθρο ἀνάγεται στὴν ἔρευνα, τὴν ὁποία ἔκανα κατὰ τὴν ἐκπόνηση τῆς διδακτορικῆς μου διατριβῆς *Frauenamen in Athen während der römischen Herrschaft*, (Χαϊδελέβερη 2005). Τοὺς ἐπόπτες τῆς διατριβῆς, καθηγητὲς Ἄγγελος Χανιώτης καὶ Catherine Trümper εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδιάς γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθεια καὶ τὴν ἐποικοδομητικὴ κριτικὴ τους. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τὸν κ. Ἄγγελο Ματθαίου γιὰ χρήσιμες ὑποδείξεις.

2. Για τὴ λατρεία τοῦ Ποσειδῶνα βλ. J. Mylonopoulos, *Πελοπόννησος, οἰκητήριον Ποσειδῶνος. Heiligtümer und Kulte des Poseidon auf der Peloponnes*, (Liège 2003), με παλαιότερη βιβλιογραφία.

α) Πόση (IG II² 3546)

Τὸ κλειδί γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα (Ποσῆς). Ὅπως εἶχαν ἤδη ὑποθέσει οἱ W. Pape καὶ G. Benseler, τὸ Ποσῆς προέρχεται ἀπὸ τὸ Ποσειδῶν, ὅπως καὶ τὰ ἰωνικὰ θεοφόρα Πόσης, Ποσείδης καὶ Ποσ(ε)ίδης.³ Ἀνάλογους σχηματισμοὺς διαπιστώνουμε π.χ. στὸ Ἀπολλᾶς (ὑποκοριστικὴ μορφὴ τοῦ Ἀπολλώνιος) καὶ στὸ Διογᾶς (ὑποκοριστικὸ τοῦ Διογένης). Τὸ Ποσῆς μᾶλλον εἶναι ὑποκοριστικὸ τοῦ Ποσειδῶνιος.

Μὲ τὴ σειρὰ τοῦ τὸ Πόση εἶναι γυναικεῖο παράγωγο τοῦ πατρωνύμου Ποσῆς. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι δύο ἀπὸ τὶς τέσσερις γυναῖκες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα σχετίζονται μὲ τὸν Ποσειδῶνα, φέρουν ὄνομα ποῦ παράγεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους:⁴ Ποσιδέα Ποσειδωνίου (IG II² 6868) καὶ Πόση Ποσέ-ους. Αὐτὸ παρατηρεῖται πολὺ συχνὰ στὴ γυναικεῖα ὀνοματοδοσία τῆς Ἀθήνας.⁵ Ἐπομένως τὸ θεοφόρο Πόση εἰσήχθη στὴ γυναικεῖα ὀνοματολογία ὅχι ἄμεσα, λόγω κάποιας σχέσης τοῦ Ποσειδῶνα μὲ γυναῖκες, ἀλλὰ ἔμμεσα μόνο λόγω τῆς συνήθειας τῶν Ἀθηναίων νὰ δίνουν σὲ θυγατέρες ὀνόματα σχετικὰ μὲ ἐκεῖνα τοῦ πατέρα.

3. W. Pape – G. Benseler, *Wörterbuch der Griechischen Eigennamen*, (ἀνατ. Graz 1959) λ. Ποσῆς· πρβ. F. Bechtel – A. Fick, *Die Griechischen Personennamen*, (Göttingen 1894) 240.

4. Ὡς γνωστόν, πολὺ συχνὰ ἡ ὀνοματοδοσία ἀκολουθοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ παράδοση, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἴδιο ὄνομα σὲ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ. Βλ. W. Judeich, *Politische Namensgebung in Athen*, στό: *Ἐπιτύμβιον* (Reichenberg 1927) 100· R. Hirzel, *Der Name. Ein Beitrag zu seiner Geschichte im Altertum und besonders bei den Griechen*, (Amsterdam 1962) 30-34· C. Habicht, «Beiträge zur Prosopographie der altgriechischen Welt», *Chiron* 2 (1972) 110· H. Solin, *Namenpaare. Eine Studie zur römischen Namensgebung*, (Helsinki 1990) 90· S. Hornblower, «Personal Names and the Study of the Ancient Greek Historians», στῶν S. Hornblower – E. Matthews (ἐκδ.), *Greek Personal Names. Their Value as Evidence*, (Oxford 2000) 135.

5. Παραθέτω ὀρισμένα παραδείγματα: Στρατὸ Στράτωνος (IG II² 12670), Τελεσίπτη Τελεσίπτον (IG XII 8, 109 στ. 5), Πολυξένα Πολυξένου (IG II² 12494), Ζωσίμη Ζωσίμου (IG II² 6733), Διονυσία Διονυσίου (IG II² 6761 στ. 2), Ἀθηνόδωρα Ἀθηνόδωρου (IG II² 7791), Ἀπολλωνία Ἀπολλωνίου (IG II² 6761), Ἀπολλοδώρα Ἀπολλοδώρου (IG II² 3556), Ἀφροdisία ἢ καὶ Ἐπίλαμψις Ἀφροδεῖσιου (IG II² 6725), Θεοδώρα Θεοδώρου (IG II² 5286), Ὀλυμπιάς Ὀλυμπίου (EAD XXX 446), Τελεσφόρα Τελεσφόρου (IG II² 12767) καὶ Τιμοθέα Τιμοθέου (IG II² 3584-3588).

β) Πόσιλλα (IG II² 11627)⁶

Τὸ ὄνομα Πόσιλλα παράγεται δευτερευόντως ἀπὸ τὸ ἀνδρικό θεοφόρο Πόσις⁷ (ἀπὸ τὸ Πόσειδης) μὲ τὴν ὑποκοριστική κατάληξη -ιλλα.⁸

γ) Ποσιδέα (IG II² 6868)

Καὶ ἡ Ποσιδέα παίρνει τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της Ποσειδωνίου. Εἶναι ἐνδιαφέρον ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἀπέφυγε νὰ δώσει τὸ ἀφιερωτικό ὄνομα Ποσειδωνία,⁹ μᾶλλον ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι γενικὰ ἀπέφευγαν νὰ δίνουν σὲ γυναῖκες ἀφιερωτικά ὀνόματα σχετιζόμενα μὲ τὸν Ποσειδῶνα.

δ) Ποσίδεον (IG II² 12769)

Ὁ μόνος γνωστός φορέας τοῦ ὀνόματος Ποσίδεον, ἡ Tertia Maecia Ποσίδεον (1ος αἰ. π.Χ./μ.Χ.) ἦταν μᾶλλον ἀπελεύθερη ποὺ διατήρησε ὡς cognomen

6. Ἡ προέλευση τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι προβληματική: Ὁ W. Peek (GVI 605) θεωρεῖ ὅτι τὸ κείμενο εἶναι γραμμένο σὲ βωμὸ στὸν Πειραιᾶ ἢ στὴν Αἴγινα. Τὸ LGPN II 378 (μὲ παραπομπή στὴν IG II² 11627) τὴν ἀποδίδει στὴν Ἀττική, ἐνῶ τὸ LGPN IIIA 373 (μὲ παραπομπή στὸ GVI 605) τὴν ἀποδίδει στὴν Αἴγινα. Ὅμως ὁ Στ. Ἀθ. Κουμανούδης, στὸ λεξικό τῶν Pape – Benseler, *Wörterbuch der griechischen Eigennamen* (Braunschweig 1863-1870) λ. Πόσιλλα, ἀναφέρει ὅτι ἀντέγραψε τὸ ὄνομα ἀπὸ ἔμμετρη ἐπιγραφή στὸ «Θησεῖο» στὴν Ἀθήνα. Συνεπῶς πιθανότερη εἶναι ὅντως ἡ προέλευση ἀπὸ τὴν Ἀττική. Στὴν εὐρύτερη ἐλληνική ὀνοματολογία, τὸ ὄνομα μαρτυρεῖται ἀκόμα τρεῖς φορὲς καὶ συγκεκριμένα στὴ Μακεδονία (SEG XLIII 457, περ. 12 π.Χ.-14 μ.Χ.), στὴν Κιλικία (SEG L 1360, πρῶμος 1ος π.Χ. αἰ.) καὶ στὴν Παννονία (SEG XLVI 1380, 3ος μ.Χ. αἰ.). Μαρτυρεῖται ἐπίσης ὁ τύπος Ποσίλλη στὴν Ἀττική τὸν 2ο αἰ. μ.Χ. (SEG XXVIII 364 καὶ IG II² 11627).

7. Γιὰ τὸ ἀνδρικό ὄνομα Πόσις, βλ. F. Bechtel – A. Fick, *ὁ.π.*, 240, ποὺ τὸ ἀνάγκουν στὸ Ποσειδών.

8. Στὴ ρωμαιοκρατούμενη Ἀττική μαρτυροῦνται πολλὰ ὑποκοριστικά ὀνόματα ποὺ δὲν ἐκφράζουν ὑποτίμηση ἀλλὰ τρυφερότητα. Βλ. O. Masson, «Nouvelles notes d'anthroponymie grecque xv-xxiv», *ZPE* 119 (1997) 62-66. Γιὰ τὶς ἀνδρικές καὶ γυναικείες ὑποκοριστικές καταλήξεις -υλ(λ)ος, -υλ(λ)α καὶ -ιλ(λ)ος, -ιλ(λ)α, βλ. Ἀ. Παναγιώτου, «Hypocoristic suffixes in Macedonian Inscriptions», στὸ *Μελέτες γιὰ τὴν ἐλληνική γλῶσσα — Studies in Greek Linguistics: Proceedings of the 5th Annual Meeting of the Department of Linguistics, Univ. Thessalonike 2-4 May, 1984* (Θεσσαλονίκη 1984) 14· O. Masson, *Onomastica Graeca Selecta*, (Paris 1990) 339.

9. Ὡς ἀφιερωτικά (*Widmungsnamen*) χαρακτηρίζονται τὰ θεοφόρα ὀνόματα, τῶν ὁποίων οἱ φορεῖς θεωροῦνται ἀφιερωμένοι σὲ κάποια θεότητα. Ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὶς καταλήξεις -ις, -ιας καὶ -ια. Γιὰ τὴ χρήση ἀφιερωτικῶν ὀνομάτων ἀπὸ ἐλεύθερες καὶ δοῦλες βλ. F. Bechtel, *Die Attischen Frauennamen nach ihrem Systeme dargestellt*, (Göttingen 1902) 53-56· M. Lambert, *Die griechischen Sklavennamen*, (Wien 1907) 30-33· O. Masson, *ὁ.π.* (σημ. 8) 14.

τὸ ἀρχικό της ὄνομα. Οἱ Ρωμαῖοι συνήθιζαν νὰ δίνουν σὲ δούλους θεοφόρα ὀνόματα ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ Πάνθεο.¹⁰

Διαπιστώνουμε ὅτι τὰ σχετιζόμενα μὲ τὸν Ποσειδῶνα γυναικεῖα ὀνόματα δὲν εἶναι μόνον ἐξαιρετικὰ σπάνια, ἀλλὰ καὶ εἰσέχθησαν ἔμμεσα στὴ γυναικεῖα ὀνοματολογία μέσῳ τῶν πατρωνύμων τῶν φορέων τους.

2. Ἰσιδίκη ἀπὸ τὸ ἴσος ἢ τὸ ἴσις;

Τὸ ὄνομα Ἰσιδίκη σχετίζεται μὲ τὴ δικαιοσύνη. Τὸ οὐσιαστικὸ δίκη εἶναι πολὺ συχνὰ δεύτερο συνθετικὸ ὀνομάτων (π.χ. Ἀριστοδίκη, Εὐθυδίκη, Ἰφιδίκη, Φανοδίκη, Ἀνδροδίκη καὶ Λυσιδίκη). Τὸ Ἰσιδίκη μαρτυρεῖται γιὰ μιὰ μόνον Ἀθηναία, τὴν Εἰσιδίκη / Ἰσιδίκη, κόρη τοῦ Σουνιέως Ποσειδωνίου, στὴ Λῆμνο (2ος / 1ος αἰ. π.Χ.).¹¹ Ἐκτὸς Ἀττικῆς μαρτυρεῖται μὲ τὴ δωρικὴ κατάληξη (Ἰσιδίκᾱ) μιὰ φορὰ τὸν 1ο μ.Χ. αἰ. στὴν Κυρηναϊκῇ.¹²

Τίθεται τὸ ἐρώτημα ἂν τὸ πρῶτο συνθετικὸ εἶναι τὸ ἐπίθετο ἴσος ἢ ἂν πρόκειται γιὰ θεοφόρο ὄνομα παραγόμενο ἀπὸ τὸ ἴσις. Μὲ τὴν πρώτη ἐρμηνεία συνηγορεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἰσότης (ἀμεροληψία) εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μὲ τὴ δικαιοσύνη.¹³ Ὡστόσο δὲν μπορούμε νὰ ἀποκλείσουμε a priori καὶ τὴν περίπτωση ἢ Ἰσιδίκη νὰ εἶναι θεοφόρο ὄνομα. Τὸ οὐσιαστικὸ δίκη σπανίως ἀποτελεῖ δεύτερο συνθετικὸ θεοφόρων ὀνομάτων, μαρτυροῦνται ὥστόσο τὰ σχετικὰ ὀνόματα Ἑρμοδίκη καὶ Ἑρμόδικος (ἀπὸ τὸ Ἑρμῆς) καὶ Ποσειδικος (ἀπὸ τὸ Ποσειδῶν).¹⁴ Ἐξάλλου εἶναι γνωστὴ ἡσχέση τῆς Ἰσιδος μὲ τὴ δικαιοσύνη, ὅπως ἐκφράζεται στὶς «ἀρεταλογίες» τῆς.¹⁵ Ὁ ἔπαινος τῆς Ἰσιδος ἀπὸ τὴ Μαρώνια, περίπου σύγχρονος μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ ὀνόματος Ἰσιδίκη στὴ Λῆμνο, συσχετίζει τὴν Ἰσιδα μὲ τὸ δίκαιον καὶ ἴσως κάνει λογοπαίγνιο μὲ τὸ ὄνομά της καὶ τὸ ἴσον: αὕτη τὸ δίκαιον ἔστησεν, ἴν' ἕκαστος ἡμῶν ὡς ἐκ τῆς φύσεως τὸν θάνατον ἴσον ἔσχεν καὶ ζῆν ἀπὸ τῶν ἴσων εἰδῆι... Σὺ νόμους ἔδωκας, θεσμοὶ δ' ἐκαλοῦντο κατὰ πρώτας· τοι[γα]ροῦν αἱ πόλεις εὐστάθησαν, οὐ τὴν βίαν νομικὸν ἀλλὰ [τ]ὸν νόμον ἀβίαστον εὐροῦσαι.¹⁶

10. Βλ. M. Lambertz, *ὁ.π.*, 4 καὶ 26 κ.ἐξ.· H. Solin, *Die stadtrömischen Sklavennamen. Ein Namenbuch*, (Stuttgart 1996) 265 κ.ἐξ.

11. S. Accame, ASAA NS 3-5 (1941-43), 95 ἀρ. 14 c· SEG L 829 col. XIV 26-27.

12. LGPN I, λ.

13. Π.χ. CIG 2771 II: ἐγδικίας τετελεκότα ἴσως καὶ δικαίως.

14. Σχετικὰ παραδείγματα στὸ LGPN I, λλ.

15. Βλ. H. S. Versnel, *Ter unus. Isis, Dionysos, Hermes. Three Studies in Henotheism*, (Leiden 1990) 39-95.

16. Α. Δ. Λουκοπούλου κ.ά., *Ἐπιγραφές τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ τῶν*

3. Βάθυλλα

Τὸ ὄνομα Βάθυλλα εἶναι γνωστὸ μόνον ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν,¹⁷ ἀλλὰ ἡ μορφή Βαθυλ(λ)ῖς μαρτυρεῖται καὶ σὲ ἄλλες περιοχές.¹⁸ Γιὰ τὴν ἐτυμολογία του ἔχουν διατυπωθεῖ διάφορες ἀπόψεις. Ὁ Χ. Φραγκιαδάκης¹⁹ ἐξηγεῖ τὴν ἀνδρική του μορφή Βάθυλλος ὡς «schlau» (πονηρός), παραπέμποντας σὲ γλώσσα τοῦ Σουῖδα (λ. βαθύς, ἀντὶ τοῦ πονηρός). Συνδέει τὸ ὄνομα μὲ τὶς ἀρνητικὲς πλευρὲς τοῦ χαρακτήρα. Ἀντίθετα ὁ Η. Solin²⁰ συσχετίζει τὰ ὀνόματα Bathyllus, Bathylus, Bathyllis καὶ Bathyllio(n) μὲ σωματικὲς ιδιότητες, καὶ συγκεκριμένα μὲ τὸ μέγεθος / ὕψος («Größe»). Ὁ F. Bechtel²¹ ἀναγνωρίζει μὲν ὡς πρῶτο συστατικὸ τὸ ἐπίθετο βαθύς, δὲν προτείνει ὅμως κάποια συγκεκριμένη ἐρμηνεία. Πειστικότερη φαίνεται ἡ ἄποψη τοῦ W. Pape,²² ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸ Βάθυλλα ὡς παραγόμενο ἀπὸ τὸ Βάθυλλος = Βαθύλαος. Τὸ Βαθύλαος (βαθύς + λαός) ἀντιστοιχεῖ σημασιολογικὰ στὸ Εὐρύστρατος / Εὐρύσταρτος καὶ τὸ πατρωνυμικὸ του Εὐρυστρατίδας,²³ παραπέμποντας στὸν πολυπληθὴ στρατό. Ἡ θηλυκὴ μορφή, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις (π.χ. Στράτολα),²⁴ δημιουργήθηκε δευτερευόντως ἀπὸ τὸ ἀνδρικό ὄνομα καὶ δὲν παραπέμπει σὲ γυναικεῖες ιδιότητες· ἀπλῶς δηλώνει τὴ σχέση τοῦ φορέα μὲ κάποιον συγγενὴ ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

4. Κλαυδία Δαμῶ ἡ καὶ Συναμάτη

Ἡ Κλαυδία Δαμῶ ἡ καὶ Συναμάτη εἶναι γνωστὴ ἀπὸ ἐπιγραφή τῆς Ἀθήνας στὰ χρόνια τοῦ Ἀδριανοῦ (IG II² 2776 στ. 57). Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ δωρικὴ μορφή Δαμῶ (ὄχι Δημῶ). Δὲν ἀποκλείεται νὰ σχετίζεται μὲ τὴν Κλαυδία Δαμῶ στὴ Λύττο τῆς Κρήτης, μέλος ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας, ιδιοκτήτρια περιουσίας καὶ κόρη τοῦ πρωτοκόσμου Τι. Κλαυδίου Βοινοβίου, γνωστὴ ἀκριβῶς

ποταμῶν Νέστον καὶ Ἑβρον (Νομοὶ Ξάνθης, Ροδόπης καὶ Ἑβρου), (Αθήνα 2005) Ε 205 στ. 24-31.

17. IG II² 2357 στ. 22 (ἀρχὲς 2ου αἰ. π.Χ.)

18. Βλ. LGPN I καὶ IIIa-b, λ., μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴ Θεσσαλία, τὴν Ἑπείρο καὶ τὴ Λέσβο.

19. Ch. Fragiadakis, *Die Attischen Sklavennamen von der spätarachaischen Epoche bis in die römische Kaiserzeit*, (Athen 1988) 41.

20. H. Solin, *ὁ.π.* (σημ. 10) 392.

21. F. Bechtel, *ὁ.π.* (σημ. 9) 9.

22. Pape – Benseler, *ὁ.π.* (σημ. 3) λ.

23. Πβλ. LGPN I, II, IIIa, λ.· Pape – Benseler, *ὁ.π.* (σημ. 3) λ.

24. Βλ. LGPN II, λ.· Pape – Benseler, *ὁ.π.* (σημ. 3) λ.

στην ἴδια ἐποχή.²⁵ Δεδομένου τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ τῆς Κρήτης στὰ αὐτοκρατορικὰ χρόνια καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἐμπορίου τοῦ κρασιοῦ τῆς Λύττου,²⁶ δὲν ἀποκλείεται ἡ ἴδια, ἢ κάποια συγγενής, νὰ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα μετὰ ἀπὸ γάμο.

Ἄν κάποιες κρητικὲς διασυνδέσεις ἴσως ἐξηγοῦν τὸ ὄνομα Δαμώ, τὸ Συναμάτη εἶναι ἀμάρτυρο ἄλλου. Ἴσως προέρχεται ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸ σύνναμμα²⁷ (σύνδεση, δέσιμο περισσοτέρων στοιχείων μεταξύ τους· πρβ. τὸ ρῆμα συναμματίζειν), χαρακτηρίζοντας μιὰ γυναίκα, ἢ ὁποία εἶχε γίνεи συνδετικὸς κρίκος τοῦ κύκλου τῆς.

5. Μανία

Τὸ ὄνομα Μανία ταξινομεῖται ἀπὸ τὸν Χ. Φραγκιαδάκη²⁸ στὰ ξένα καὶ βαρβαρικά ὀνόματα δούλων, παραπέμποντας στὴ διαπραγματεύση μικρασιατικῶν ὀνομάτων ἀπὸ τὸν L. Zgusta.²⁹ Τὴν ἄποψη τοῦ Φραγκιαδάκη υἱοθετεῖ χωρὶς λεπτομερέστερη συζήτηση ὁ H. Solin.³⁰ Ἡ ἐρμηνεῖα αὐτὴ στηρίζεται σὲ παρανόηση ὅσων γράφει ὁ L. Zgusta, ὁ ὁποῖος, πολὺ σωστά, θεωροῦσε ὅτι τὸ ἐν λόγω ὄνομα στὴ Βιθυνία καὶ τὴ Μυσία εἶναι ἐλληνικόν, παραπέμποντας στὸν F. Bechtel.³¹ Μόνο τὶς μαρτυρίες στὴ Φρυγία θεωροῦσε ὁ Zgusta ὡς ντόπια ὀνόματα.

Ὁ W. Pape³² δὲν ἀπέκλειε τὴν περίπτωσιν τὸ Μανία νὰ εἶναι ἡ θηλυκὴ μορφή τοῦ Μάνης, ἀλλὰ ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὀνόματος δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Οὐτε καὶ ἡ ἄποψη τοῦ E. Sittig ὅτι τὸ Μανία εἶναι θεοφόρο ὄνομα

25. Βλ. *I. Cret.* I.xviii.113. Ὁ πατέρας τῆς μαρτυρεῖται ὡς πρωτόκοσμος στὴν *I. Cret.* I.xviii.22.

26. Βλ. πιδ πρόσφατα A. Chaniotis, «What Difference did Rome make? The Cre-tans and the Roman Empire», στῶν B. Forsén – G. Salmeri (ἐκδ.), *The Province Strikes Back. Imperial Dynamics in the Eastern Mediterranean*, (Helsinki 2008) 90.

27. *LSJ.*, λ. σύνναμμα.

28. Ch. Fragiadakis, *ὁπ.π.* (σημ. 19) 24 καὶ 194 σημ. 98: «den fremden und barbarischen Sklavennamen».

29. L. Zgusta, *Kleinasiatischen Personennamen*, (Prag 1964) 293-294, μὲ τὶς μικρασιατικὲς μαρτυρίες τοῦ ὀνόματος Μανία στὴ Βιθυνία, Μυσία, Λυδία καὶ Φρυγία καὶ τὸ σχολιασμό του.

30. H. Solin, «Griechische und römische Sklavennamen. Eine Vergleichende Untersuchung», στῶν H. Bellen – H. Heinen (ἐκδ.), *Fünfzig Jahre Forschungen zur Antiken Sklaverei an der Mainzer Akademie 1950-2000*, (Stuttgart 2001) 319.

31. F. Bechtel, *Historische Personennamen des Griechischen*, (Halle 1917) 614.

32. Pape – Benseler, *ὁπ.π.* (σημ. 3) λ.

παραγόμενο από τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ Μηνός (Μήν, Μῆς) μπορεῖ νὰ γίνεи δεκτὴ.³³ Τὰ σχετικὰ ὀνόματα (Μηνοδώρα, Μηνιάς, Μηνοδότῃ κ.λ.π.) ἔχουν τὸ θέμα μην-, ὄχι μαν-. Σωστὴ εἶναι βεβαίως ἡ ἔτυμολογικὴ προσέγγιση τοῦ F. Bechtel.³⁴ ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τὴν ἀφηρημένη ἔννοια μανία (ὀργή, ἐνθουσιασμός).³⁵ Καὶ ὁ W. Pape³⁶ συνέδεσε τὸ Μανία μὲ τὴν προσωποποιημένη ὀργή, ὡς θεότητα. "Αν καὶ μαρτυροῦνται πολλὰ ὀνόματα προερχόμενα ἀπὸ θεοποιημένες ἀφηρημένες ἔννοιες (π.χ. Εἰρήνη, Ὀμόνοια, Νίκη, Τύχη), πιθανότερη εἶναι ἡ σχέση του μὲ τὴ λατρεία τοῦ Διονύσου καὶ τὸν ἀχαλίνωτο ἐνθουσιασμό στίς τελετές του.³⁷ Τὸ γυναικεῖο ὄνομα Μανία παράγεται ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο οὐσιαστικὸ χωρὶς μορφολογικὴ διαφοροποίηση.

Περίληψη

Ἡ ἔτυμολογία τῶν περισσότερων ὀνομάτων προσώπων εἶναι εὐδιάκριτη, κάποια ὅμως παρουσιάζουν δυσκολία ὡς πρὸς τὴν προέλευση καὶ τὴ σημασία τους. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ πραγματεύεται τὴν ἑρμηνεία ὀρισμένων γυναικείων ὀνομάτων τῆς ρωμαιοκρατούμενης Ἀττικῆς: 1. Γυναικεῖα θεοφόρα ὀνόματα προερχόμενα ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα (*Ποσιδέα, Ποσιδεον, Πόση, Πόσιλλα*): Γυναικεῖα ὀνόματα ἔτυμολογούμενα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνα εἶναι πολὺ σπάνια, ἀντίθετα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀνδρικά. Τὰ τέσσερα γυναικεῖα ὀνόματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν Ποσειδῶνα μαρτυροῦνται τὸ καθένα ἀπὸ μία φορά. 2. Ἰσιδίκη: Προβληματισμὸ προκαλεῖ τὸ ὄνομα Ἰσιδίκη ὡς πρὸς τὸ πρῶτο συνθετικὸ του, ποὺ ἐνδέχεται νὰ παράγεται εἴτε ἀπὸ τὸ ἴσος εἴτε ἀπὸ τὸ Ἰσις. 3. Βάθυλλα: Ἀνάμεσα στίς διάφορες ἑρμηνεῖς ποὺ ἔχουν προταθεῖ πειστικότερη φαίνεται ἐκείνη τοῦ W. Pape, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸ Βάθυλλα ὡς παραγόμενο ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ ὄνομα Βάθυλλος=Βαθύλαος (βαθὺς+λαός): ἐπομένως παραπέμπει στὸν πολυπληθὴ στρατό.

33. E. Sittig, *De Graecorum nominibus Theophoris*, (Halle 1911) 153 κ.έξ.

34. F. Bechtel, *ὁπ.π.* (σημ. 31) 615.

35. *LSJ.*, λ.

36. Pape – Benseler, *ὁπ.π.* (σημ. 3) λ. Μανία.

37. Βλ. π.χ. E. Simon, *Die Götter der Griechen*, (München 1969) 291-294· R. Zoepffel, «Aufgaben, Rollen und Räume von Mann und Frau im archaischen und klassischen Griechenland», στῶν J. Martin – R. Zoepffel (ἐκδ.), *Aufgaben, Rollen und Räume von Frau und Mann*, (Freiburg-München 1989) 443-500, 485· H. S. Versnel, *ὁπ.π.*, 134, 139, 167.

4. Κλαυδία Δαμώ ή καί Συναμάτη: Ἡ Κλαυδία Δαμώ, ή καί Συναμάτη, εἶναι γνωστή ἀπό μιᾶ ἐπιγραφῇ τῆς Ἀθήνας ἀπό τὰ χρόνια τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἴσως νά εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο ἢ νὰ σχετίζεται μέ τήν Κλαυδία Δαμώ τῆς Λύττου στήν Κρήτη, μέλος ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας, γνωστή ἀκριβῶς στήν ἴδια ἐποχή. Ἐάν κάποιες διασυνδέσεις Κρήτης καί Ἀθήνας ἴσως ἐξηγοῦν τήν παρουσία τοῦ ὀνόματος Δαμώ στήν Ἀθήνα, τὸ ὄνομα Συναμάτη εἶναι ἀμάρτυρο ἄλλου. 5. Μανία: Τὸ γυναικεῖο ὄνομα Μανία δέν εἶναι μικρασιατικῆς προέλευσης, ἀλλά παράγεται ἀπὸ τὴν ἀφηρημένη ἔννοια *μανία*.